

AZ ÉN APÁM

1

Az apám elhagyott. A nevét se adta nekem. Legalábbis a vezetéknevét. A keresztnévem azonban az övé. Nem ismerem. Nem tudom, ki ő. Fényképet majd talán látni fogok róla az évek során, de sosem találkoztunk. S talán sosem fogunk. Nem tudom. Egy-két mendemondát hallottam róla, de fogalmam sincs, azoknak mennyi a valóságalapja. Apámék nem akartak. Így nem. Pedig jó vagyok, és jónak születtem. De nem tudtak elfogadni. Így nem. Születésem pillanatában és az azt követő időszakban kemény harcokat kellett vívnom. Több megpróbáltatáson mentem keresztül, egyedül. Olyan jó lett volna, ha az apám ott van mellettem, s fogja a kezem, miközben – álomba szenderülve – csipogtak körülöttem a műszerek. Azt hittem, álmodom. Azt hittem, csak álom, hogy nincs mellettem. Nincs velem se apám, se anyám. Félttem, de küzdöttem. Egyedül voltam. Egyes-egyedül, anyám-apám nélkül. Én mégis mosolyogtam. Mert volt bennem egy megmagyarázhatatlanul erős hit. Hogy honnan jön ez az érzés? Ki tudja!

Sokan segítettek. De nem az apám. Ő nem. Hogy gondolt-e rám? Ki tudja! Ki tudhatja ezt! De a nevét azt tudom. Meg a címét. Hogy egyszer felkeresem-e? Nem tudom. Talán. S ha igen, vajon mit fog szólni hozzám? Hozzám, akit nem tudott elfogadni úgy, ahogy vagyok. Ki tudja! Mit szólna hozzá, ha tudná, tőle örököltem a hajam, a szemem színét, a humoromat, a kreativitásomat? Büszke lenne-e rám? Vagy be sem engedne a házába? Vagy idegenként kezelne a beszélgetésünk alatt? Talán észre sem venné a hasonlóságot. Talán nem látná, mert nem *akarná* észrevenni. Mert biztosan tudom: valahol nagyon hasonlóak vagyunk, valahol pedig épp egymás ellentétei. Talán azt emelné ki a kinézetemből, amiért nem tudott elfogadni. Amiért nemet mondott rám. Rám, a gyermekére. Hogy én gondolok-e rá? Igen. Gondolok. Tengersiz „mi lett volna, ha” kezdetű kérdés fogalmazódott meg bennem eleddig. És minden bizonnyal ugyanennyi lesz még. Vagy még több. De a seb örökre megmarad. Talán örökre.

2

1

Az én apám szerelmes lett belém, amikor először meglátott. Szerelmes lett belém, pedig kakis volt a pelenkám – szokta volt mondani. Megbabonáztam: a mosolyommal s a nevetésemmel. És a kisugárzásommal. Nem tudom, nem emlékszem rá. Ám ha az én apám ezt mondja, akkor az úgy is történt.

Hazavittek az én apámék a kórházból. Azt hittem, álmodom. Félttem. Félttem, mert a kórház jól megszokott légköre eltűnt. Félttem, mert a csipogó műszerek hangja már messze szállt. Egy csipogást sem hallottam, akárhogy füleltem. Megrémített ez a nagy csend, s épp ezért sírni kezdtem. Az én apám azonban megfogta a kezem. S egyre csak azt suttofta: „milyen jó, hogy vagy, s hogy megérkeztél. Már nagyon vártunk Téged”. Még nem tudtam bízni benne, mert nem ismertem. De azt éreztem, hogy szeret. Így, ahogy vagyok. Kívül-belül. Ezernyi családi anekdotát hallottam: szavaltam a *Nemzeti dal* első strófáját 22 hónaposan. A *Születésnapomra* utolsó versszakát alig 2 és fél évesen. Azt mondtam egyszer egy orvosnak bemutatkozáskor a saját nevem után, hogy Ferenc József, amire elképesztő nagy nevetést kaptam válaszul. Fejből idéztem a mesekönyvek sorait. Ad verbum¹. Csodagyereknek tartottak. S rendíthetetlenül hittek bennem. Ez az érzés öröke megmarad. Talán örökre.

3

Átélttem az elhagyatottságot, az elutasítást, a magányt, a rettegést a kórház falain belül, amikor az anyám és az apám a kórházban hagyott. Átélttem a félelmet, a küzdelmet a műtőasztalokon születésem első hónapjában. Átélttem az elutasítást, a haragot az anyám és az apám szívéből, mikor még csupán csöppnyi magzat voltam. Nem tudom, kire haragudtak, hiszen minden gyermek jónak születik. (Legalábbis én úgy hiszem.) Rám-e, magukra, netán egymásra? Talán. Annyi biztos, hogy félreértettek. Én ugyanis élni jöttem a világra. Élni és szeretni. Élni és küzdeni. Azt, hogy mi történik velem, s miért épp velem, azt senki sem mondta el. Egy simogatásból megértettem volna. Meg. Biztosan tudom, hogy így lett volna. Beleszülettem a titokba és a kérdésekbe. Hiszen kérdés volt a pillanatnyi létezésem. Az egész életem.

Később azonban átéltem a belső békét, a szeretetet, az elfogadást, a megértést is az én anyám és az én apám részéről, akik rám leltek az akkor még otthonomnak hitt kórház csipogó

¹ Szó szerint. (Latinul.)

és villogó műszerei között. Akik megtaláltak, s hazavittek az otthonukba, hogy együtt válhassunk családdá. Hogy szerethessük egymást úgy, ahogy vagyunk. Tudniillik ők tudták, hogy a szeretet csodákra képes. Tudták, hogy a szeretet gyógyír. Meggyógyít minden sebet. Még azokat a sebeket is, amelyekről egykoron azt hittem, örökre megmarad. Életem végéig.

Átéltam az elfogadást, az erőt, a hitet, hiszen az én anyám és az én apám nap mint nap azt mondták, hogy meg tudom csinálni, s mindent el fogok érni az életemben, amit csak akarok. Azt mondták, hogy orvos, tudós, paralimpikon vagy bármi lehetek, amit csak akarok. Akár olimpikon is, ha kellően küzdök. Csak egyre vágnak: hogy boldog legyek. Más egyébre nem.

Át- és megéltem mindezt. Most itt vagyok. Így bizton állíthatom: túléltem. Erős vagyok. Hiszek. Hiszek magamban. Hiszek az emberekben. S hiszek a boldogságom megtalálásában. Hiszek abban, amit számtalanszor láttam az én apámon a hétköznapi forgatagában és a hétvégék csendességében egyaránt: ha szeretet van, minden van – s ha szeretet nincs, akkor semmi sincs.